

o doručení zákonem nařízené, neboť tu, když soud takový zákonem předepsaný úkon opomene, jest to přestoupení úřední povinnosti, které jest, byť se zakládalo třeba jen na nedbalosti, zaviněné, a odůvodňuje pak, způsobilo-li straně škodu, syndikátní nárok. Výtka nesprávného právního posouzení případu, pokud jest činěna prvním soudu, rozhodujícímu o žalobě syndikátní, předpokládá, by tento soud zjištěné skutkové okolnosti podřadil pod nesprávné pravidlo práva hmotného, by zejména nesprávně vyložil předpisy zákona syndikátního. Že se první soud takto nesprávně zachoval, odvolatel ani netvrdí v odvolání a neprovádí proto po zákonu tuto výtku.

### Čís. 9792.

**Na obecního obvodního lékaře, jenž prováděl očkování proti neštovicím, nařízené mu státním správním úřadem, vztahuje se dvorský dekret ze dne 14. března 1806, čís. 758 sb. z. s.**

(Rozh. ze dne 4. dubna 1930, R I 98/30).

Žalooce domáhal se na žalovaném lékaři náhrady škody, ježto onemocněl, byv dvakrát po sobě očkovan. Žalovaný namítl mimo jiné, že jest od roku 1921 obvodním lékařem, tedy veřejným úředníkem, a že očkování žalobce bylo vykonáno na veřejný příkaz podle zákona ze dne 15. července 1919 čís. 412 sb. z. a n. Soud první stolice vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. Důvody: Na základě sdělení okresní správní komise ze dne 11. července 1921 bylo vzato za prokázáno, že žalovaný byl 24. února 1921 jmenován definitivním obvodním lékařem pro zdravotní okres S. Dále bylo vzato na základě přípisu okresního úřadu ze dne 25. října 1929 za prokázáno, že žalovanému bylo výnosem tohoto úřadu ze dne 14. dubna 1922 čís. 10998/22 uloženo, by provedl ve svém zdravotním okrese očkování dětí, starých 1, 7 a 14 roků proti zaplacení ze zemského fondu. Žalovaný obstarával tedy k veřejnému příkazu práce vládní ve smyslu zákona ze dne 15. července 1919 čís. 412 sb. z. a n., konal tedy jako veřejný úředník — jako státní úředník v širším slova smyslu — úřední jednání. Podle dvorského dekretu ze dne 14. března 1806 čís. 758 sb. z. a s. jest žaloby, které byly podány proti státním úředníkům pro jejich úřední činnost, ihned odmítnouti. Je známo, že v lidu panuje hnutí — hnutí pro přírodní léčbu — proti očkování a že se tak zvané škody z očkování sbírají a že se jich využívá k útokům proti očkujícím lékařům. Poněvadž úřední příkaz nutí lékaře k vykonání očkování, musí příkazce nésti zodpovědnost. Bylo proto žalobu odmítnouti. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by bez ohledu na důvod odmítnutí o žalobě dále jednal, vyčkaje pravomoci. Důvody: Dvorský dekret ze dne 14. března 1806 čís. 758 sb. z. s. ještě dosud platný jest vykládati jako výjimečné ustanovení v oblasti práva o náhradě škody omezujícím způsobem. Pojem »státní úředník« v tomto zákoně

nekryje se s pojmem »veřejný úředník« nebo státní úředník v širším smyslu, jak za to má procesní soud, to ani tehdy, když dotyčný, jako v souzeném případě, obstarával na základě zvláštního příkazu státního úřadu věci státní správy, za něž jest považovati ochranné očkování proti neštovicím podle zákona ze dne 15. července 1919 čís. 412 sb. z. a n. Žalovaný byl jmenován dekretem ze dne 21. července 1921 okresní správní komisí v S., tedy samosprávným tělesem, obvodním lékařem pro zdravotní obvod S. a poplatky za očkování bylo mu vypláceti zemským fondem. Není tedy státním úředníkem. Avšak, i kdyby žalovaný za ochranného očkování jednal jako státní orgán, tvrdí žaloba, že, když již provedl očkování na Brunonu H-ovi, ještě jednou ho očkoval a tím způsobil škodu. Druhé očkování nebylo již u něho příslušným úředním úkonem, nýbrž chybou v jeho umění, již se dopustil a za níž jako lékař podle § 1299 obč. zák. by ručil. Nemůže proto odmítati toto ručení s poukazem na řečený dekret.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

#### D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo zrušeno, správně změněno, usnesení prvního soudu, odmítající žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Žaloba se opírá o skutkové tvrzení, že v roce 1922 žalovaný jako obecní obvodní lékař očkoval proti neštovicím žalobce a spatřuje zavinění lékaře v tom, že ve čtvrt hodině očkoval žalobce ještě po druhé a doličuje, že tímto opomenutím bylo způsobeno žalobci těžké onemocnění, vrcholící v duševní chorobě. Prvým soudem bylo zjištěno, že školní očkování bylo žalovanému jako obvodnímu lékaři přikázáno výnosem okresního úřadu v Š. ze dne 14. dubna 1922 čís. 10998/22. V té době byl již v platnosti zákon ze dne 15. dubna 1920 čís. 332 sb. z. a n., jímž stát převzal výkony zdravotní policie, obstarávané dosud obcemi (§ 1 zák. čís. 332/1920). k nimž podle § 4 čís. 3 náleží i zdravotní dozor ke školám a podle § 5 též výkon veřejného očkování proti neštovicím a ustanovením § 14 zák. byla uložena obcím povinnost, by spolupůsobily — rozumí se svými orgány — při výkonu tohoto zákona. Žalovaný, prováděje státním správním úřadem mu nařízené očkování proti neštovicím, konal povinnosti zákona uložené státním lékařům (§ 2 a 5 odst. (1) zákona čís. 332/1920) i když po druhé přeočkoval žalobce, ježto tu šlo o týž úřední úkon, jímž byl pověřen a jenž podle své povahy byl výkonem zdravotní policie, jejíž obstarávání převzal zákonem ze dne 15. dubna 1920 čís. 332 sb. z. a n. sám stát, a šlo tu tedy o úkon, patřící k výsostným právům státu. Žalovaný, obstarávaje úkoly státu, konal ve skutečnosti službu státního úředníka — lékaře (§ 2 zákona), třeba nebyl v té době ještě ve smluvním služebním poměru ke státu (srov. § 9 zákona čís. 332/1920 a § 8 zákona čís. 236/1922 sb. z. a n.), a jest proto v souzeném případě použití dvor. dekretu ze 14. března 1806 čís. 758 sb. z. s., jenž vylučuje o žalobním nároku rozhodovati pořadem práva (srov. sb. n. s. 181). Bylo proto důvodnému dovolacímu rekursu vyhověti, napadené usnesení změnití a obnoviti usnesení prvního soudu.